

MAGIA CUVÂNTULUI „ACASĂ” DIN PERSPECTIVA SCRIITORULUI VINTILĂ HORIA

OFELIA ICHIM

Într-un permanent dialog cu țara, prin romane și eseuri, Vintilă Horia a fost mereu aproape de poporul din care se trăgea, sperând, cu adevărat, într-o îndreptare a destinului celor exilați în propria lor țară: „M-am întrebat – se confesează el într-un interviu – ce înseamnă România și care este colaborarea ei la contextul culturii universale, la contextul trăirii universale? Am ajuns la concluzia că, peste războaie, peste înfrângeri sau victorii, peste agitații politice sau sociale și chiar peste agitații culturale, românul este un prototip universal pentru viitor. Cred că este singura ființă umană care a știut să adune din trei milenii de experiență și de patimi, în special, este singura ființă umană care nu s-a războit niciodată ca să facă rău voit altuia. Niciodată românul nu a vrut să cucerească teritorii care nu i-au aparținut. Deci este un om fundamental al unei păci universale, care o să vină odată în omenire, poate nu prea târziu, și al cărei fundament omenesc l-a pus omenia română. Asta este credința mea”¹.

În 1990 are certitudinea că destinul românilor se va reșeza în matca sa firească. El percepe această realitate ca posibilă, în primul rând, la nivel spiritual. Impulsul dorit să se producă pornind de la certitudinea creatoare a culturii românești ar fi fost liantul prin care unitatea tuturor celorlalte nuclee esențiale (economic, politic, social) se putea realiza. Simbioza acestor factori vitali în existența unei națiuni ar fi propulsat țara într-un areal de dezvoltare meritat de zeci de ani. „România nu se va salva decât prin întoarcerea către tradiția creștină a neamului – nota Vintilă Horia într-o scrisoare către Mihai Cantunari. Cred de asemenea că numai prin cultură și spirit ne vom recăpăta o independență pe care, politic, într-un fel sau altul, va fi greu să ne-o recăpătăm, având în vedere presiunile din afară, bune sau rele. Numai o Românie spirituală și culturală va putea fi într-adevăr liberă, baza pentru o independență politică absolută, posibilă într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat. Important este să ne salvăm esența, fără de care existența nu e posibilă. Mă refer la un *distinguo* heideggerian între cele două concepte. Revistele, paginile literare ale ziarelor, universitățile, cercurile culturale din capitală și din provincie pot fi astfel focare de libertate pentru viitor”².

¹ Marilena Rotaru, *Întoarcerea lui Vintilă Horia*, București, Editura Ideea, 2002, p. 17–18.

² *Ibidem*, p. 292–293.

Speranța că va reveni în țară după ce regimul comunist va fi căzut i-a dat echilibru și încredere. În același timp, din tot ce așterne pe hârtie, fie că sunt romane, poezii, eseuri ori scrisori către prieteni, Vintilă Horia își destăinuie dorul pentru acel „acasă” pe care nu-l poate rosti decât făcând referire la țara unde s-a născut. „Acasă” nu a mai putut rosti nici poetul Ovidiu, personajul central din romanul *Dumnezeu s-a născut în exil*, și nici alt exilat, Toma Singuran, personajul din *Salvarea de ostrogoți*, aflat, paradoxal, în exil în propria sa țară – soartă impusă de regimul politic prin diabolicele deportări în Bărăgan ori prin izolarea și chinurile din închisori și din beciurile Securității. În postfața volumului de poezii *A murii un sfânt*, apărut în 1952 în Argentina, Vintilă Horia își confesează cititorului necunoscut durerea trăirii rupturii de spațiul-matrice, deoarece el se află într-un îndepărtat spațiu-fragment, izolat de timpul căruia ar fi trebuit să-i fie martor în propria sa țară: „Singura mea durere era aceea de a fi rămas fără Patrie... Căci Patria e una singură și nici o satisfacție nu poate egala pe aceea de a regăsi pământul inițial, parfumul unei pajști... cuvintele unei voci cunoscute și nemaiauzite de mult, zgomotul unei străzi din copilărie. Acasă e cuvântul cel mai plin de înțelesuri, în orice limbă. Acasă!... Căile Domnului sunt mai mult decât ciudate, însă la începutul fiecăreia dintre ele stă scris cu litere de foc semnul întoarcerii acasă”³.

Tulburarea și erodarea normalității politicului și a metapoliticului sunt percepute atât în trilogia exilului (*Dumnezeu s-a născut în exil*, *Cavalerul resemnării*, *Salvarea de ostrogoți*), cât și în eseuri și articole-rechizitorii precum *Despre degradare și risc*, *Autobiografie spirituală*, *Ceva despre locurile înalte*, *Există o singură problemă în Transilvania: comunismul*, *Către o regăsire în ființă*, *Ce ne mai poate fi de folos*, *O armată pentru un nou început*, *Pentru o biserică mai unită*, *O știință despre lume și despre noi cu totul nouă*, *Ce nu-ți doresc ție*, *Întoarcerea la real etc.*

Meditând la deșertăciunea gloriei spre care toți împărații romani se consideră îndreptățiți să acceadă, disprețuind sinceritatea și adevărul în favoarea minciunii și a intrigilor mercantile, Ovidiu, personajul din romanul *Dumnezeu s-a născut în exil*, constată realitatea efemeră, sortită pieirii Imperiului: „Trebuie să fii ori inconștient ori favorit al regimului ca să nu dorești o schimbare, ca să nu-ți dai seama de un lucru foarte grav: că am pierdut orice libertate și că ajunge un cuvânt rostit de un sclav la urechea unui polițist, ca să-ți pierzi averea și viața. Este deci logic să gândești că pacea lui Augustus este pacea fricii și că, la Roma sau la Tomis, există oameni care cugetă altfel decât senatorii. Mulți au primit pedeapsa pe negândite, ca mine, și au descoperit adevărul abia după ce au simțit pe pielea lor asprimea lui «Jupiter»”⁴.

³ *Ibidem*, p. 154.

⁴ Vintilă Horia, *Dumnezeu s-a născut în exil*, Craiova, Editura Europa, 1991, p. 37.

Nu este suficient ca memoria să înregistreze permanent; cel care suferă trebuie „să se spună” în pagini scrise – mărturie pentru cei care vor avea datoria să judece și să se cutremure de groaza unui repetabil coșmar. Toma Singuran, personajul din *Cavalerul resemnării*, continuă jurnalul predecesorului său condamnat la aceeași inexplicabilă deștărare în propria sa țară. Legătura cu țara, cu „acasă”, se face scriind în mare taină, ca într-un ritual, pe foile unui caiet de școală, amenințat de teama de a nu fi surprins și aruncat din nou în beciurile Securității. „Nu vor da niciodată de manuscris, își spunea el, pot chiar să-l azvârl în foc, căci eu însumi sunt îmbibat de el, eu sunt manuscrisul. Ar trebui să mă ucidă pentru a neutraliza mesajul”⁵. A trăi devine similar cu a salva manuscrisul de orice fel de deteriorare. Se produce, astfel, o simbioză între tot ce ține de natură, precum și de întunecata pivniță ca adăpost al manuscrisului, și existența fizică și psihică a celui care, prin condamnare la singurătate, se descoperă pe sine, se autodefinește, își conștientizează esențialul ființării sale. „Vom da o conștiință pietrelor, merilor, care au probabil deja una. Vom îmbiba cu spirit până și ultimele molecule ale cosmosului, salvându-l astfel de căderea în entropie: de asta trebuie să supraviețuiesc, își spuse el zâmbind. Beciul, păzitor al manuscrisului și al vieții sale viitoare, al propriei sale vieți, fără îndoială, părea că înțelege, concentrat în jurul flăcării tremurătoare a lumânării sale în mers. Că-i înțelege și primește învățătura. Eu sunt conștiința acestei pustietăți”.

Pierderea Basarabiei și a nordului Bucovinei este percepută de tânărul Vintilă Horia, care tocmai se pregătea să plece cu funcția de atașat de presă la Roma, ca o primă pierdere a lui „acasă”, ca „sfârșitul unei lumi românești”, „o dramă cumplită” ce „încheia un ciclu din istoria României”. Legăturile spirituale ale scriitorului român cu acea parte a României erau adânci, căci îi fusese dat să copilărească pe meciagurile Basarabiei, tatăl său fiind numit inginer agronom la Cahul și, apoi, la Chișinău, iar fratele său mai mic se născuse pe aceleași plaiuri. „În iunie 1940, după un ultimatum, ai cărui termeni n-au fost nici măcar respectați, și cu consimțământul *sine qua non* al aliatului nazist, Uniunea Sovietică a invadat Basarabia și Bucovina de Nord – rememorează, îndurerat, Vintilă Horia în eseu *Despre degradare și risc*. Scene oribile au avut loc atunci în acele regiuni, scene obișnuite și tipice situației în care armata Utopiei pătrundea pe teritoriul Omeniei. Și nimeni, din întreaga lume, n-a strigat în numele nostru, căci noi nu mai aveam glas pentru a striga, nici lacrimi pentru a plânge, cum spuneau bătrânii noștri cronicari. După două luni a fost rândul Transilvaniei și al Dobrogei meridionale. În foarte scurt timp, România pierduse un sfert din teritoriul ei și nimeni în Europa, nici măcar puterile care ne garantaseră integritatea frontierelor – Franța și Anglia – nu mai erau în măsură să ne apere. Lumea părea să fi devenit prada celor doi aliați, care-și împărțiseră întâi Polonia: Germania lui Hitler și Rusia lui Stalin”⁶. Destinul

⁵ Idem, *Salvarea de ostrogoși*, Craiova, Editura Europa, 1993, p. 76.

⁶ Marilena Rotaru, *op. cit.*, p. 122–123.

eseului menționat a fost unul nefast, sortit eșecului în menirea de a fi publicat. Scris pentru a însoți romanul *Cavalerul resemnării*, ca un avertisment adresat cititorilor în legătură cu denigrarea autorului său, o dată cu desemnarea drept câștigător al premiului Goncourt, eseu a fost refuzat de către editori, fiindu-le teamă de reacțiile acelei părți a presei care îl atacase pe Vintilă Horia. Abia în anul 2002, după moartea scriitorului, eseu a fost editat în România.

Pentru a rezista mai ușor depărtării de țară, scriitorul percepe exilul ca pe o încercare inițiativă, o probă decisivă care se confundă cu însuși parcursul vieții. „Acasă” primește conotațiile lui „a fost odată” din basme, se încarcă tot mai pronunțat cu nimbul secvențelor de existență cu valențe mitice. Devine rădăcina prin care seva vieții se înalță spre cer. „Din această experiență a exilului pe care l-am trăit, România a ieșit în sufletul meu mai aprofundată și mult îmbogățită. În esența mea românească – se confesează scriitorul – eu nu m-am schimbat. M-am schimbat din punct de vedere existențial. Eu n-am ieșit din spațiul mioritic”⁷.

Vintilă Horia își apără dreptul la „acasă” și prin revolta împotriva impostorilor într-ale sincerității respectului față de țară; el se simte înobilat de numele de „român” și, tocmai din această certitudine, a închinat ultimul roman, *Mai sus de mieznoapte*, voievodului Ștefan cel Mare – unic roman scris direct în limba română. „Trebuie să fii într-un fel un degenerat sau un superficial ca să încerci – cum au făcut unii – să-ți construiești gloria pe un atac al propriului tău popor, al propriului tău trecut. Înseamnă a te denigra pe tine însuși. Dacă rămâi tu însuși, dacă reușești să nu-ți pierzi rădăcinile, atunci duci ceva mai departe”⁸. Așa a înțeles românul Vintilă Horia să trăiască și să scrie, deși soarta a făcut să-și strămute firul existenței în Italia, în Argentina, în Spania.

THE MAGIC OF “BEING AT HOME”: VINTILĂ HORIA’S VIEW

ABSTRACT

The hope of returning in his country after the fall of the communist regime offered Vintilă Horia both comfort and a reason for living. In everything he wrote – novels, poems, essays, letters – he confessed his homesickness, the need of “being at home” in his native country, Romania.

Institutul de Filologie Română
„A. Philippide”
 Iași, str. Codrescu, nr. 2

⁷ *Ibidem*, p. 76.

⁸ *Ibidem*.